

Isakin i Tajemnice Soliny

Magdalena Hasman

Dzieciaki Lena, Tomek i Filip cieszą się wakacjami nad jeziorem Solińskim. Słońce grzeje, woda jest krystalicznie czysta, a las szumi zachęcająco dookoła. Pewnego dnia postanawiają wyruszyć na leśną wyprawę, szukając przygód i tajemniczych miejsc. Ich plecaki są pełne kanapek i soków, a serca biją z ekscytacji.

Idąc głębiej w gęsty las, natrafiają na ukryte wejście do jaskini, częściowo zasłonięte mchem i pnączami. Jest ciemno i tajemniczo, ale ciekawość bierze górę nad strachem. Z latarkami w dłoniach, ostrożnie wchodzą do środka, czując dreszczyk emocji. W powietrzu unosi się zapach wilgotnej ziemi i czegoś nieznanego.

W środku jaskini, ku ich zaskoczeniu, czeka na nich niezwykle mieszkaniec. To Isakin, leśny stworek przypominający dostojnego wilka, ale o miękkim futrze i mądrych oczach. Isakin wita ich z uśmiechem, jego głos jest łagodny i melodyjny, zupełnie niegroźny. Dzieci są zachwycone i trochę onieśmiałe jego obecnością.

Isakin, widząc ich zdziwienie, zaprasza dzieci do środka jaskini, która okazuje się być przytulnym leśnym domkiem. Pokazuje im swoje skarby: błyszczące kamienie, suszone zioła i piękne pióra. Opowiada im o życiu w lesie, o zmieniających się porach roku i o wszystkich stworzeniach, które nazywają to miejsce domem. Dzieci słuchają z otwartymi ustami, zafascynowane jego opowieściami.

Następnego dnia Isakin zabiera ich na wędrowkę po okolicznych lasach, rzekach i brzegach jeziora. Pokazuje im ukryte ścieżki, miejsca, gdzie piją wodę jelenie i gdzie bobry budują tamy. Uczy ich rozpoznawać ślady zwierząt i nazwy leśnych roślin. Każdy krok to nowa, ekscytująca lekcja.

Podczas wyprawy Isakin z powagą wyjaśnia, jak ważne jest dbanie o przyrodę. Mówi o tym, by nie śmiecić, szanować rośliny i zwierzęta oraz chronić czystość wody. Podkreśla, że każdy mały gest ma ogromne znaczenie dla zachowania piękna lasu i jeziora. Dzieci czują, że to bardzo ważna misja.

Isakin opowiada im również o sile przyjaźni i o tym, jak ważne jest wzajemne wsparcie. Wspomina, że sam żyje w tym lesie już pięćset lat i przez większość czasu był bardzo samotny. Jego słowa są pełne tęsknoty, ale też nadziei, którą widzi w ich młodych oczach. Dzieci patrzą na niego ze współczuciem i zrozumieniem.

Stworek wyznaje, jak bardzo cieszy się, że ich poznał i że wreszcie ma z kim dzielić swoje historie. Jego ogon radośnie macha, a oczy błyszczą, gdy mówi o nowej, niespodziewanej przyjaźni. Dzieci czują ciepło w sercach, wiedząc, że ich obecność sprawiła Isakinowi tak wiele radości. Obiecują, że będą go odwiedzać.

Nadszedł czas pożegnania, a dzieci opuszczają jaskinię Isakina, ale tym razem nie są już takie same. Wracają do domu z głowami pełnymi wiedzy i sercami przepełnionymi nową przyjaźnią. Wiedzą, że ich wakacje nad Soliną stały się niezwykłą przygodą, której nigdy nie zapomną. Obiecują Isakinowi, że będą dbać o las.

Od tamtej pory Lena, Tomek i Filip zawsze pamiętają o lekcjach Isakina. Szanują przyrodę, dbają o czystość środowiska i pielęgnują swoje przyjaźnie. Rozumieją, że piękno świata zależy od każdego z nas. A w ich sercach zawsze jest miejsce na wspomnienie o mądrym, samotnym wilku z Solińskiego lasu.